

Д-ръ Бояновъ

СПАСЕНИТЪ ЛАСТОВИЧКИ

Тая година зимата ни прати отъ рано вестъ, че пристига. Не бѣ изминала още половината на септемврий, не бѣха започнали още редовно учебнитѣ занятия и зимата почна да ни освежава съ своя студенъ дъхъ.

Раннитѣ студове, които разтревожиха и най-редовнитѣ домакини, свариха и ластовичкитѣ непригответени за пжтъ. Тѣхнитѣ голѣми ята отъ северна и срѣдна Европа бѣха още надъ Австрия когато започна студения вѣтъръ и силнитѣ дъждове. Първиятъ снѣгъ, който покри всички планини презъ септемврий, спрѣ летежа на ластовичкитѣ и тѣ не можеха да продължатъ пжтя си къмъ топлия югъ. Гладни и полузамръзнали се гушеха по кжщитѣ изъ селата и по голѣмитѣ здания на Виена първитѣ вестители на пролѣтъта. Тѣ стояха като вкаменени и не огласяха околността съ веселото си чуруликане. Очакваше ги неизбежна смъртъ. Тѣ умираха отъ студъ и гладъ, смразени по клонетѣ на дърветата.

Но сърдцата на хората се трогнаха отъ бедствието на малкитѣ птички. Тѣ имъ отваряха вратитѣ на коридоритѣ си и прозорцитѣ на стаитѣ. Малки момчета и момиченца ги ловѣха и прибираха, за да ги стоплятъ и хранятъ. Но ластовичкитѣ сж много. Хиляди оставатъ навънъ по снѣга и мратъ. Какво да се прави? Алпитѣ сж покрити съ дебелъ снѣженъ пластъ, слънчевитѣ лжчи не топятъ, сту-